

ISTENBEN HISZEK, DE JÉZUSSAL NEM TUDOK MIT KEZDENI

Látják, az ilyen öreg lelkész, mint én, aki egy életen át a nagyvárosban szolgált, az évek folyamán állandóan ugyanazokat a megjegyzéseket hallja. Az egyik: „Hogy engedheti meg Isten mindezt?” Egy másik: „Káin és Ábel testvérek voltak. Káin agyonütötte Ábelt. Honnan vette Káin a feleségét?” Az egyik legkedveltebb szólam: „Lelkész úr, ön mindig Jézusról beszél. Ez fantasztikus! Hiszen így teljesen mindegy, hogy milyen vallású valaki. Fő dolog, hogy az ember tisztelje a Magasságost, a Láthatatlant.”

Ez csak világos, nem? Ugyanezt mondta nagy honfitársam, Goethe — ő is frankfurti — : „Minden az érzés! A név csak hang és füst ...” Hogy mi Allahot, Buddhát, sorsot vagy „Felsőbb Lényt” mondunk, az teljesen mindegy. A fő dolog, hogy egyáltalán legyen valamilyen hitünk. Fanatizmus lenne, ha pontosabban meg akarnánk határozni. Ugye, önök közül is sokan ezt gondolják? Még szinte látom magam előtt azt az idős hölgyet, ahogy mondta nekem: „Jaj, lelkész úr, maga mindig csak Jézusról beszél! Hát nem maga Jézus mondta-e: „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van? Ott mindenki elfér!” Barátaim, ez óriási becsapás!

A berlini repülőtéren, a „Tempelhofer Feld”-en történt. Mielőtt a repülőhöz mehettünk, át kellett jutnunk az útlelvizsgálaton. Elöttem állt egy úr — szinte még most is látom — olyan két méter magas lehetett — hóna alatt nagy útitakarával, sietve nyújtotta oda útlevelét a hivatalnoknak. De az így szólt: „Egy pillanatra! Az ön útlevele lejárt!” Az úr így válaszolt: „Ugyan, ne legyen már olyan kicsinyes! Fő, hogy van útlevelém!” — „Nem! — mondta a hivatalnok határozottan — „fő” hogy érvényes útlevele legyen!”

Ugyanígy van ez a hittel is. Nem arra van szükség, hogy általában higgyek, vagy legyen valamiféle hitem. Így mindenki hisz. Valaki mondta a múltkor: „Én azt hiszem, hogy egy kiló marhahúsból jó húsleves lehet főzni.” Hát ez is hit, csak nagyon gyatra. Ugye megértik? Nem azon fordul meg a dolog, hogy valamiféle hite van-e, hanem azon, hogy valódi hite legyen, olyan hite, amiből élni lehet akkor is, ha nagyon sötét lesz; ami megtart a legnagyobb kísértések között is. Olyan hite, amely elég a meghaláshoz is. A halál hitünk valódiságának legnagyobb próbája!

Csak egyetlen igazi hit létezik, amellyel valóban élni és meghalni lehet, és ez: az Úr Jézus Krisztusban, Isten Fiában való hit. Maga Jézus mondta: „Az én Atyám házában sok lakóhely van.” De csak egy ajtó van Isten lakóhelyéhez: „Én vagyok az ajtó, ha valaki énrajtam megy be, megtartatik.”

Jézus az ajtó! Tudom, ezt nem szívesen hallják az emberek. Istenről órák hosszat lehetne vitatkozni. Az egyik ember így képzei el Istent, a másik másképpen. De Jézus nem vitatéma. Azt mondom önöknek: csak Jézusban, az Isten Fiában való hit a megmentő és üdvözítő hit, amivel élni és meghalni is lehet!

Egy kis élménnyel szeretnék rámutatni arra, hogy milyen nevetségesnek tartják az emberek ezt a hitet. Nyugodtan nevethetnek rajta. Évekkel ezelőtt történt. Egyszer, amint éppen keresztülmegyek Essen városán, két férfi áll a járdán, nyilván bányászok. Amint közelebb érek, az egyik köszön: „Jó napot, lelkész úr!” Odalépek hozzá: „Ismerjük egymást?” Ekkor nevetve odaszól társának: „Ez Busch lelkész. Egész rendes fiú!” „Köszönöm”, mondom. Így folytatja: „Csak sajnós, van egy bogara!” Felháborodva csattanok fel: „Micsoda? Egy bogaram? Miféle bogaram?” Ekkor elismétli: „Valóban, a lelkész úr egészen rendes fiú! Csak folyton Jézusról beszél!” „Ember! — kiáltom örömmel — ez nem bogár! Száz év múlva maga már az örökkévalóságban lesz, és akkor minden attól függ majd, hogy megismerte-e Jézust. Tőle függ, hogy a pokolban, vagy a mennyben lesz-e. Mondja, ismeri Jézust?” „Látod”, fordul nevetve társához, „már megint kezdi.”